

VESTITORUL

ORGAN AL EPARHIEI ROMÂNE UNITE DE ORADEA ȘI REVISTĂ DE CULTURĂ RELIGIOASĂ

Redacția și Administrația :
Parcul Ștefan cel Mare No. 8.

Apare
la 1 și la 15 a fiecărei luni

ABONAMENT :
Parohiile : . . . . . 200 Lei
Particulari : . . . . . 160 Lei
Membrii Agrului . . . . . 100 Lei

No. 3406/1935.

PARTEA OFICIALĂ

† Necrolog.

Cu durere comunicăm Ven. Cler diecezan, că On. Alexandru Sima, paroh în Pericei, în ziua de 16 Septembrie crt. a repaosat în Domnul, în anul al 76-lea la vieții și al 48-lea al preoției sale.

Pentru repaosul sufletului adormitului în Domnul Frate, preoții diecezani vor aduce la Altarul Domnului sufragiile pii obișnuite.

Oradea, 18 Septembrie 1935.

No. 3403/1935.

Concurs la parohii.

Pentru complenirea parohiilor devenite vacante: Cordău (protopopiatul Oradea), Periceiu (protopopiatul Simleu), și Salonta (protopopiatul Oradea) se publică concurs cu termenul de 15 Octombrie crt.

Oradea, 17 Septembrie 1935.

No. 3268/1935.

Ziua misionară.

În întreaga Biserică catolică, în fiecare an, în Dumineca penultimă din luna Octombrie, conform dispozițiilor luate de Preafericitul Părinte se serbează ziua misionară. În aceasta zi întreaga creștinătate catolică atât prin actele de pietate, rugăciuni, mărturisiri și cuminecări, cât și elemosinele date după puterile fiecăruia, contribuie la ajutarea operei mari, pe care biserica catolică în virtutea încredințării primite de la Dumnezeu ei Intemeietor, o desvoltă pentru a-l face pe Christos cunoscut tuturor oamenilor, vestind Evanghelia la toate neamurile.

În acest an ziua misionară se va serba în 20 Octombrie crt. Apelul, pe care Președintele Operei Pontificale pentru răspândirea credinței îl adresează tuturor credincioșilor, îl publicăm mai jos, invitând pe Venerații Frați Preoți, ca în ziua de 13 Octombrie să se anunțe, iar în ziua de 20 Octombrie crt. să fie explicat în toate bisericile noastre, făcând tot atunci în biserică și o colectă pentru sprijinirea misiunilor. Suma colectată până cel mult la 1 Noembrie crt. se va trimite la adresa Oficiului administrativ al fond. diec. cu indicarea: »colectă pentru misiuni«. La sfârșitul sf. Liturghii se vor face rugăciuni comune pentru ca Atotputernicul să-i întărească pe propagatorii credinței lui Christos și ostenele lor să fie încoronate cu bogat seceriș pentru împărăția lui Dumnezeu.

Conform Decretului Sacrei Penitențierii Apostolice, publicat în Acta Apostolicae Sedis din 14 Septembrie 1934, toți credincioșii, cari în ziua misionară se cuminecă și se roagă pentru întoarcerea necre-

dincioșilor își câștigă indulgențe plene, iară acei cari cu inimă înfrântă și cu evlavie vor lua parte la vreuna din slujbele bisericesti ce se vor oficia în aceea zi și se vor ruga pentru întoarcerea necredincioșilor vor dobândi indulgențe parțiale de șapte ani.

Oradea, 12 Septembrie 1935.

No. 3516/1935.

Comunicăm tuturor profesorilor de religie de la școlile secundare de pe teritoriul Diecezei Noastre, că pentru anul școlar 1935—1936 ca tranziție de la școlile secundare cu VII clase la VIII clase, pentru studiul religiei, la propunerea Comisiunii catehetice mitropolitane am stabilit următorul program:

Cl. I. Istoria biblică, Testamentul Vechiu : V. Cerghizan.

Cl. II. Istoria biblică, Testamentul Nou : Dr. A. Ciplea.

Cl. III. Catechismul : Dr. Nicolae Brânzeu.

Cl. IV. Noțiuni de liturgică și istorie bis. : Dr. Nicolae Brânzeu.

Cl. V. Dogmatică : Dr. Augustin Tătar.

Cl. VI. Morala : Dr. Augustin Tătar.

Cl. VII. Istoria Bisericii : Dr. Ioan Georgescu.

Cl. VIII. Apologetica și Istoria Bisericii : Dr. I. Georgescu.

Oradea, 26 Septembrie 1935.

No. 3380/1935.

Concurs la un post de preot militar.

Spre orientare Ven. Cler diecezan comunicăm, că în Monitorul Oficial No. 191 din 22 August crt. Onoratul Minister al Apărării Naționale publică concurs pentru ocuparea a 7 locuri confesori militari asimilați gradului de căpitan între cari unul este pentru greco-catolici.

Cererile se vor înainta Inspectoratului Clerului militar Alba-Iulia cu cel puțin 10 zile înainte de ziua concursului și însoțite de următoarele acte:

a) Extrasul de naștere din care să se constate că nu este mai mare de 32 ani.

b) Actul de studii din care să se constate că este licențiat sau doctor în teologie.

c) Certificatul eliberat de Chiriarul respectiv că are cel puțin 3 ani de păstorie și o bună purtare.

d) Avizul favorabil al Chiriarului respectiv.

e) Delarația autenticată de Tribunal prin care candidatul se obligă a servi 9 ani neîntrerupți în armată.

f) Certificatul doveditor că este cetățean român.

Examenul va consta din o probă scrisă și una orală din: Istoria românilor, Geografia României, Istoria literaturii române, Organizarea armatei și Igienă.

Oradea, 17 Septembrie 1935.

APELUL E. S. MONS. SALOTTI

pentru ziua misionară din 26 Octombrie 1935.

Lumea-și urmează cursul în suișul și coborișul său, în lupta pentru idealuri înalte, ca și pentru îndestulirea pofteilor cu plăceri brutale, în eforturile sale generoase, spre a rezolvi marile probleme ale vieții, ca și în trezirea uricioaselor patimi, cari sunt în contrast cu însuși rezolvirea aceluiași probleme. Spiritualism și materialism, credință puternică într'un Dumnezeu, cauzând neliniști și preocupățiuni, cu privire la destinele omenirii.

Ce e rezervat pentru ziua de mâine? Vor învinge puterile spirituale ale dragostei, adevărului și dreptății, sau poate acestea vor fi înăbușite de. inepetuzitatea urei, de cursele greșelii și violența celor fără de lege? Noi ca spirituali și credincioși, nutrim o mare încredere în Providența, ce știe construi deasupra coșcigurilor deschise de perfidia oamenilor o lume nouă, unde valorile spiritului se afirmă în chip minunat, îndreptând neamurile spre țința bunei stări morale și sociale. Mereu trebuie să avem prezente în cugetul nostru cuvintele inspirate ale profetului David: »În mâinele tale, Doamne, e puterea și virtutea; în mâinele tale e mărirea și stăpânirea tuturor.« (Psalm, XXIX, 12).

În timpul acesta turbulent Biserica Romei își continuă misiunea sa universală, îndreptându-și grijile sale mai cu seamă spre acele îndepărtate și nesfârșite continente, unde misionarii, predicând Evangelia Mântuirii, pregătesc, cu mari jertfe și uneori cu sângele propriu, triumful Mântuitorului, care e Calea, Adevărul și Vieța tuturor neamurilor. Fiecare creștin e dator să ajute la aceasta operă de mântuire și spre acest scop se prezintă ca foarte potrivită »Ziua Misionară« din 26 Octombrie, în care rugăciunile și ofrandele ce se vor face în lumea catolică, trebuie să fie cât mai intense, pentru a ușura cuceririle evanghelice, pe cari soldații lui Christos le fac în teritoriile îndepărtate, cu un curaj și cu o statornicie vrednică de admirațiunea tuturor.

Această operă de mântuire o voiește Dumnezeu.

El este tatăl întregii omeniri. Fiecare membru al marelui familii omenesci îi aparține fiind făcut după chipul și asemănarea Lui. Lumina feței Sale îl luminează pe fiecare om, îl ridică și-l nobilitează. Unde numai se află o creatură rațională, acolo se află un suflet nemuritor, în care se reoglindește frumusețea și înțelepciunea Creatorului. Nici o distincție nu există între oameni, fie ei cât de deosebiți după culoare, rasă, caracter, moravuri și tradiții. Egoismul celor violenți a putut ridica bariere pentru a-i divide, a putut aduce legi în paguba celor umili, a putut inventa lanțuri pentru a-i ținea robi, a putut crea prejudeții prin care ei pot fi considerați ce ființe inferioare și incapabile de a putea fi civilizați. Însă înaintea lui Dumnezeu acești umili, acești sclavi, acești disprețuiți ajung cât pretențioșii filozofi și neumanii politicieni; ba încă se bucură de o predilecțiune specială din partea lui Dumnezeu, care, în nemărginita sa paternitate, aruncă o privire mai plină de dragoste asupra acestor creaturi, părăsite și îndepărtate de adevăr și credință.

Noi catolicii recunoaștem în aceste ființe pe frații

noștri cei mai iubiți; și de aceea, ca moștenitori ai adevărilor vecinice și părtași ai comorilor Răscurpărării, ce suntem, trebuie să venim în ajutorul milioaneilor de frați, cari trăiesc încă în întunerecul eroarei și al vișului, să-i punem în situația să cunoască adevărurile învățate de Dumnezeuescul Învățător și să-i ajută să se ridice într'o atmosferă mai curată, care să le transforme moravurile și să le împărtășească vieța civilizată, pe care creștinismul a dat-o acelor națiuni, ce acum au meritat harul să mărturisească și să apere credința creștină.

Aceiaș operă o voiește și Biserica.

Aceasta, întemeiată de Christos Dumnezeu pe piatra din capul unghiului, pe care timpul și prigonirile nu au fost în stare să o clatine. primi o poruncă dumnezească: de a răspândi pe pământ Împărăția lui Dumnezeu, făcând cunoscută singuraticelor creaturi aceea bunăvestire evanghelică, în care se află secretul mântuirii vecinice și renașterea morală și civilizatoare a tuturor neamurilor. Biserica reprezentată de Capul său vizibil, care e Papa, păzitorul revelațiunii și învățătorul ce nu greșește și nu se lasă dus în rătăcire de greșelile și patimile omenesci, a împlinit cu credință această poruncă, trimițând dela Roma, în decursul celor nouăsprezece veacuri, slugile sale, în toate colțurile lumii, pentru a semăna pretutindeni sămânța binelui, și a împărtăși minților acele adevăruri supreme, cari sunt baza adevăratului progres și elementul indispensabil al civilizațiunii. Dacă s'ar putea număra sufletele, ce, începând din timpurile apostolice, au fost mântuite, datorită zelului arzător al slujitorilor Catolicismului, s'ar obține un impunător rezultat, ce ar constitui cel mai splendid triumf al Bisericii romane.

Datoria evanghelizării a devenit azi încă și mai arzătoare. În timp ce numărul locuitorilor la multe națiuni civilizate scade în așa măsură, că se prevede o decadență sigură, națiunile îndepărtatelor continente se înmulțesc cu o fecunditate minunată, ce atrage lumea aminte și studiul aceluia, cari se ocupă cu marile probleme sociale. Această mulțime nouă ce vine în lume, ce religii va profesa? Dacă nu se accentuează pretutindeni ritmul expansiunilor noastre evanghelice, acelea popoare ne vor scăpa din mână. Născuți în superstiție și în eroare, aleși de sectele acatolice, îmbolnăviți într'o atmosferă de materialism, importat de anumiți oameni, îmbibați de modernismul păgân, cu greu vor recunoaște în crucea lui Christos ancora propriei lor mântuirii. Să ne aducem aminte, că religionea cu toate că ocupă primul loc în lume, totuși abia trece peste 18% în raport cu celelalte numeroase religii luate în asambliul lor total. Mai rămâne prin urmare de făcut un drum lung, mai cu seamă în continentul asiatic, unde atâtea puteri omenesci se ridică împotriva Bisericii, care singură, în acele locuri, susține luptele cele mai crâncene spre a câștiga la adevărul religios sufletele milioaneilor de necredincioși.

E necesar drept acea să ne unim puterile noastre cu cele ale Bisericii luptătoare, spre a face să spo-

rească numărul soldaților lui Christos în acele locuri și a le câștiga mijloacele indispensabile unei ulterioare dezvoltări a activității lor de cucerire. În timp ce Biserica luptă în tranșeele cele mai expuse, pentru cucerirea sfântă, ar fi pentru noi un păcat de neiertat să rămânem pasivi și indiferenți în fața acelor lupte, în cari e angajat viitorul Catholicismului.

O mai voiește, sacrificiul neîntrerupt al misionarilor.

Ce alta e în adevăr vieța misionarului, dacă nu un complex de sacrificii și eroism constant al carității? O flacăra de dragoste, îi încălzi tinereța și-l împinse departe de patrie, de care îl legau totuși amintiri cu greu de uitat, cari își aveau centrul în focarul domestic, bogat și el în afecțiuni curate, și fermecat de o sfântă poezie. O flacăra de dragoste îl susținea când corăbia peste nesfârșitele oceane sau trecea înălții și stâncosii munți, înfruntând cu suflet senin dificultăți de tot felul, în dorința de a trăi și muri pentru un ideal. O flacăra și mai intensă alimentează entuziasmul său pe terenul de misiune, unde în o jertfă complectă se consacră cu totul binelui spiritual și material al popoarelor indigene.

În colibele sărăcicioase, arse de soare și expuse intemperțiilor vremii, cari nu-l pot totuși împiedeca să-și desfășoare, sfânta sa misiune, înaintea unui altar de totului simplu; în școli, unde cu multă osteneală adună băeții, în fiecare zi, timp de mai multe ore și le face cunoscute, cu o răbdare eroică, primele noțiuni ale credinței; în orfelinate, unde îndeplinește slujba de tată și mamă față de acei copilași, cari poate n'au gustat niciodată bucuriile ce le trezește fața tatălui și desmierdările mamei în micuții lor: în spitale, unde întărește pe cei bolnavi, făcând să se coboare în sufletele lor lumina nemuritoarelor nădejdi; în ospicii și leprosarii, unde, în contact cu infecțiunea și cu moartea, îndulcește, cu surâsul dumnezeesc, durerea atâtor nefericiri; peste tot și totdeauna, ziua și noaptea, în sălbaticele pădurilor, ca și deasupra munților și în largul mărilor misionarul se sacrifică prin opere alese de caritate, ignorate de lumea profană și egoistă, care e dispusă mai de grabă să sacrifice decât să se sacrifice, și care nu știe prețui acel eroism, ce caracterizează viața misionarului catolic. Eroism cu atât mai sublim cu cât mai mult strălucește în foame, mizeiri, boli, prigoniri, prinsoni și chinuri, ce adesea încoronează, cu o aureolă divină, ostenețele trimișilor lui Christos.

Să lăsăm deci să vorbească, cât mai elocvent, spiritului nostru jertfa acelor eroi și să ne înduplecăm a-i ajuta în nenumăratele lor opere de caritate, cu cari câștigă sufletele atâtor necredincioși, pătrunzându-le și îmboğăindu-le cu darurile lui Dumnezeu.

O cere încă și civilizațiunea.

»Creștinismul, cu învățătura și legile sale, conținute în codul neîntrecut al Evangheliei, a scos omenirea din barbarie, a curățit-o de noroiul cu care era murdărită, și însuflețindu-o de un spirit nou, ia zis: Sui pe căi de o nouă frumșețe, înalță-te mai sus decât norii, și acolo sus, unde strălucește o lumină intelectuală plină de dragoste, cântă imnul profetic al cuceririlor tale, pe care generațiile viitoare îmbătate de strălucirea civilizației, îl vor repeta și ele la rândul lor. În această operă de înălțare întreg meritul îl are Biserica, care a răspândit spiritul Creștinismului prin toate colțurile lumii, restaurând familiile, creând națio-

nalitățile și exercitând asupra acestora cea mai largă înrăurire socială. Toate veacurile creștine au fost, mai mult sau mai puțin, străbătute și reînnoite de puterea cea mare a Bisericii. Nu există națiune, care să nu fi știut și scris cronicile luminoase ale culturii sale la umbra Basilicelor noastre. Inzădar veți căuta un popor civilizată, care să se fi constituit în afară de inspirațiunea creștine. În Răsărit, ca și în Apus; în Europa ca și în America, toate măririle și gloriile națiunilor, mai răsărite, sunt legate de măririle și gloriile seculare ale Catholicismului».

Aceste cuvinte, pe cari le scrisesem nu de mult într-o carte a mea, reamintesc înaltele idealuri, pe cari misionarul catolic le urmărește, prin laudabilele-i osteneți, pe câmpurile luptelor evanghelice. El având în persoana sa diferite slujbe, căci e preot și totodată maestru, colonizator, organizator de trib, întemeietor de sate și orașe, apostol ce din fiecare sălbatic face un om, din fiecare om un creștin, din fiecare creștin un cetățean și un instrument, ce ajută la ajungerea binelui colectivității, — e primul și cel mai bun dintre civilizatori, care, ridică moravurile localnicilor, le furnizează noțiunile datorțiilor și drepturilor lor, aplanează certele și neînțelegerile, îi aduce la o conviețuire liniștită și onestă și îi leagă cu acel pact de frățietate, care, sigilat la umbra Crucii, e temelul adevăratului progres. Cu un cuvânt, Misionarul Catolic e adevăratul creator al civilizațiunii.

Acesta e acel titlu nobil de merite misionare, ce trebuie să înduplece toate popoarele ca să îmbrățișeze cu simpatiile lor pe acești pioneri ai noștri neobosiți, cari au tot dreptul să fie secondaji într-o operă de civilizațiune atât de minunată.

Aceeaș operă o pretinde în sfârșit renumele vechilor națiuni creștine.

Istoria evangelizării popoarelor păgâne e în strânsă legătură cu aceea a marilor națiuni creștine, cari, în perioadele de înflorire, avură grijă de soarta acelor popoare: favorizând expedițiuni de misionari cari, în timpul ce le instruiău în ale credinței și le botezau în numele lui Christos, le ridicau la acel grad de cultură și civilizațiune, ce le permise să aibă și ele o istorie, în care să-și poată înscrie strălucirile propriei mărimi. Vechile națiuni se întreceau într-o nobilă concurență, pentru ajutorarea civilizației neamurilor barbare și sălbatice prin mijlocirea muncii și jertfei misionarilor, cari își legau astfel propriul nume de acela al patriei mame, de renașterea spirituală și culturală a popoarelor primitive, cărora le surâdea, în sfârșit, prin învățătura Evangheliei, aurora timpurilor nouă, aducătoare de pace, bunăstare și progres.

Ei bine, să se renouiască acea veche concurență și fiii națiunilor creștine, inspirându-se din tradițiile trecutului, să ajute în mod eficace misiunile, pentruca în acele locuri extinse unde n'a fost încă implântată Crucea Nazarineanului, sau fu numai în trecut, misiunii catolice să-și poată desfășura însuflețita lor acțiune împărțind tezaurii credinței și binefaceriile civilizațiunii. Meritele, ce și le câștigă națiunile adulte prin sprijinirea evangelizării lumii, să nu rămână o simplă fală istorică: ci să fie un puternic imbold spre a intensifica cooperarea la acel apostolat ce-l îndeplinește bravii soldați ai Bisericii cu o abnegațiune vrednică de admirat în vastele continente, încredințate muncii lor.

La atingerea acestui scop e îndreptată »Ziua Misionară« din 20 Octombrie, din acest an, pentru reușita căreia e necesar, ca în fiecare națiune, oraș, sat și parohie să fie mobilizate toate puterile, pentru ca în acea zi, toți cei ce cred în Dumnezeu, să-și îndrepte atențiunea lor spre sfintele motive ale cauzei misionare și să o promoveze mai ales cu rugăciuni ferbinți și cu generozitatea ofrandelor. De dimineață până în seara acelei memorabile zile, să se înalțe rugăciuni ferbinți la Dumnezeu, pentru ca să mărească entuziasmul și energiile acelor predicatori ai Evangheliei, cari departe de patria lor nativă, muncesc și se jertfesc pentru realizarea marelui ideal al înfrățirii omenesții și în același timp să fie generoși în a da obolul indispensabil pentru menținerea și dezvoltarea multiplelor opere misionare, fără de cari nu e posibilă cucerirea lumii păgâne.

Acel îndoit dar — rugăciunea și dania — va fi cheazăsigură pentru binevântările lui Dumnezeu, care cu mâna largă răsplătește pe toți aceia, cari pun o petricică cât de mică pentru construirea în suflete a împărăției adevărului.

Roma — Palatul de Propaganda Fide.

1 August 1935 Sărbătoarea Lanțului Sf. Petru.

† Carol Salotti

Arhiepiscop tit. de Filippopoli în Tracia

Președintele operei Pontificale de Propaganda Fide

Mons. P. Carminati

Secretar General al operei Pont. de P. F.

Consiliul eparhial al Operei pontificale pentru propagarea credinței.

Pentru Dumineca Misionară.

Dumineca penultimă din luna Octombrie a fiecărui an este »Dumineca Misionară«, precum ultima este »Dumineca Împăratului Christos«. Aceasta, din porunca actualului Sfânt Părinte, Papa Pius XI. Nici că se putea altfel. Înainte de a se înstăpâni împărăția lui Dumnezeu în suflete, ea trebuie propovăduită, Crainicii credinței trebuie să vestească sosirea Stăpânului a toate. »Dumineca Misionară« trebuie să precede praznicul împăratului Christos.

Scurt istoric. Pentru a înțelege mai bine aceste și alte măsuri ale Sfântului Părinte, să aruncăm o scurtă privire asupra dezvoltării misiunilor, în timpul din urmă. În zilele papii Grigorie XVI (1831—46), se întâmplă renașterea Misiunilor contemporane. Enciclopedismul ireligios, desființarea ordinului Iesuiților, revoluția franceză, confiscarea averilor bisericesti, războaiele Napoleonice și alte împrejurări au pricinuit o stagnare a lor la începutul veacului trecut. Fost conducător al Congregației pentru Propaganda Credinței, Grigorie XVI se sili să îndrumeze spre misiuni vieața religioasă a țărilor creștine. Ordinile calugărești, vechi și noi, sunt chemate să dea misionari tot mai mulți și mai bine pregătiți, iar creștinătatea e rugată să-i susțină. Acest mare papă a avut grijă să separe misiunile religioase de cele politice care le-ar fi putut compromite.

Nemuritorul Papă Pius IX (1846—78) a urmărit cu atențiune deosebită Misiunile. Prin enciclica »Ecclesiarum omnium sollicitudo«, el chiamă pe neuniți la unire. Pentru a-și dovedi și mai mult bunăvoința, el le trimite un Visitor Apostolic. Pentru Armenii catolici, el creiază o ierarhie proprie. Iar pentru noi, Românii Uniți, provincia bisericească de Alba-Iulia și Făgăraș (1854). Tot Pius IX creiază (6. 1. 1862) la Congregația de Propagandă, o administrație deosebită »pentru treburile ritului oriental« (pro negotiis ritus orientalis). În același timp, Asumpționistii părintelui D'Alzon, fii sufletești ai S. Augustin, se dedică Misiunilor Orientale, devenind, în atâtea domenii, specialiști neîntrecuși. Bine înțeles, atât Pius IX, cât și urmașii săi s'au ocupat de aproape atât cu Misiunile din răsărit, cât și cu cele din alte părți ale lumii. Dacă stăruim ceva mai mult asupra celor dintâi, este fiindcă ele ne interesează mai mult.

Papa Leon XIII (1878—1903) a fost mult preocupat de revenirea la unitatea creștină nu numai a protestanților, ci și a răsăritenilor neuniți. În acest scop, el a fondat la Roma colegii speciale. A invitat la reünire pe patriarhii răsăriteni, prezidând el însuși principalele ședințe. La 30. 11. 1894, el promulgă celebra constituție apostolică »Orientalium dignitas Ecclesiarum«, pentru menținerea frumoaselor și venerabilelor rituri orientale.

Papa Pius X (1903—14) continuă opera predecesorilor săi. El ne-a donat nouă Românilor actuala biserică și casă parohială din Roma. — Urmașul său, Papa Benedict XV (1914—22) dă un nou impuls acestei mișcări. Prin motu-proprio din 1. 5. 1917 »Dei Providentia«, el separă Congregația Orientală de cea de Propaganda, rezervându-și sieși președinția, iar unul dintre cardinali urmând să facă pe secretarul acestei congregații. Astfel Congregația Bisericii Răsăritene a devenit una din marile dicasterii romane. La 25. 10. 1917, el fondează Institutul pontifical oriental, pentru apropierea culturală, morală și religioasă a Orientului și a Occidentului.

Papa Pius XI dă acestui institut o dezvoltare și mai mare. În enciclica sa »Rerum orientalium« din 1928, el stăruiește asupra nevoii de a se organiza cât mai bine toate serviciile acestui institut. În Noembrie 1930, prin munificența unei doamne spaniole, el inaugurează o magnifică bibliotecă de specialitate. Comisia de studii »Pro Russia«, prezidată de Mgr. d'Herbigny, e atașată Congregației orientale. Tot actualul papă a constituit o comisie, sub președinția regretatului Cardinal Pietro Gasparri, pentru codificarea dreptului bisericesc oriental, după aceleași norme ca și acela al Bisericii Latine.

Centralizarea operei misionare. Pentru a putea conduce unitar și cu mai mare avânt Misiunile, s'a simțit nevoia concentrării operelor misionare. Francezii aveau două: una la Lyon, alta la Paris. Alte nații, de asemenea. Această nevoie s'a ivit încă în zilele lui Benedict XV. Dar ea n'a fost deslegată decât de actualul papă Pius XI prin motu-proprio »Romanorum Pontificum« (3. 5. 1922), arătând că la Roma trebuie să se adune toate colectele, chiar cele mai mici, făcute la toate națiile și de către toți fiii Bisericii.

cii, pentru scopul Misiunilor. Prin această centralizare, s'a împlinit dorința Paulinei Jaricot, fondatoarea operei de propagandă din Lyon, care doria ca ultimul cuvânt, chiar în chestii de pură administrație bănească, să-l aibă totdeauna Papa.

Roadele binecuvântate ale acestei centralizări n'au întârziat a se arăta. Dela 6 milioane franci-aur cât era fondul acestor Misiuni în 1922, el a crescut, în 1929, la 17 milioane. Această centralizare nu împiedică inițiativele și administrațiile cele mai fructuoase locale. În consiliile de administrație sunt reprezentate toate națiunile mari. Și, fiindcă, între aceste națiuni, cea mai nobilă și mai generoasă a fost Franța, Sfântul Părinte n'a pregetat să-i facă elogiul public și solemn, în fața tuturor bisericilor (3. 5. 1922).

Mijloacele de întreținere a acestor Misiuni. Sfântul Scaun, altă dată, le primia din partea guvernelor țărilor creștine. Fiindcă aceste guverne, uneori, au încăput pe mâinile francmasonilor și ale necredincioșilor, alte ori pricinuesc fel de fel de gelozii și dificultăți politice, acum le cere deadreptul, dela poporul credincios, prin mijlocirea ierarhiei bisericești. În acest scop, s'au constituit »Sfânta Copilărie«, »Opera sfântului apostol Petru« și »Uniunea misionară a clerului«. Îndeosebi, aceasta din urmă e chemată să îndrepteze toată atențiunea clerului asupra Misiunilor. Ea nu are de scop numai să strângă fonduri pentru ele, ci să formeze spiritul misionar, adică să facă pe credincioși să înțeleagă că Misiunile nu sunt ceva accesoriu, ci fac parte integrantă din vieța creștină și, prin urmare, toți credincioșii trebuie să le susțină. Ele sunt prelungirea operei de Răscumpărare a Mântuitorului, deci un apostolat sublim, cea mai mare binefacere ce se poate închipui pe pământ: mijlocirea însuși darului dumnezeesc al credinței și al mântuirii.

Actualul Papă Pius XI a ținut să scoată Misiunile din vechiul lor empirism și să le dea un caracter științific. În acest scop, a organizat Expoziția de misiuni în 1925, Museul misionar etnologic din Lateran, de sub conducerea Păr. W. Schmid S. V. D. în 1927, institutul științific de misiuni în 1932 și o mulțime de studii misiologice la numeroase universități catolice (Louvain, Lille, Paris, Roma).

Nu e mirare, deci, că Misiunile apar chiar mirenilor ca »suprema nădejde a civilizației« și că Parra-Perez, reprezentantul Venezuelei, a putut declara în comisia a VI-a a Societății Națiunilor (10. 9. 1926), că »Misiunile au fost, în toate timpurile, mijlocul cel mai eficace de a scoate din barbarie pe băștinașii unor anume ținuturi și de a-i încorpora, moral și intelectual, în comunitatea umană«.

Și pe noi Români aceste Misiuni creștine ne-au scos din întunerecul barbariei la lumina civilizației. S. Nicetas din Remesiana și tovarășii lui de apostolie ne-au imprimat în sufletul nostru național un caracter creștin atât de puternic, încât el n'a mai putut fi șters nici odată, cu toată urgia secolelor trecute. Iar când soartea nemiloasă părea că a pus »teanchiu și soroc de săvârșire« neamului nostru, tot aceste Misiuni vin și ne salvează. Școlile ridicate în umbra mănăstirii Sfintei Treimi dela Blaj, această mică Roma a nației noastre, au redeşeptat conștiința latinității și a naționalității noastre. Apostolii Blajului s'au răspândit nu numai în tot cuprinsul pământului românesc, ci ei au trecut departe, peste hotarele de acum, până în Macedonia și Istria. »Părea că geniul vechei Rome se

scula din mormântul său secular spre a mai însufla odată coloniile lui Traian«, vorba lui C. Misail.

Acești umili învățăcei ai Blajului sunt părinții sufletești ai întregirii noastre naționale de astăzi.

Se cade, deci, să ajutăm și noi la rândul nostru aceste Misiuni creștine ale maicei noastre comune, Roma eternă, știind că »cine dă lui își dă« și »dar din dar se face roi«.

Aflându-ne acum în anotimpul de toamnă, când aproape toată recolta s'a strâns, cei ce nu pot da bani, e bine să facă daruri în natură, care ușor se pot vinde și transforma în bani, acest mijloc de schimb atât de lesnicios.

Banii singuri, însă, nu ajung. Trebuie și rugăciuni Zadarnic va trudi brațul omului, dacă lipsește binecuvântarea Domnului. Totdeauna trebuie să ne rugăm pentru înflorirea Misiunilor și înălțarea Sfintei Biserici. În acest scop s'a înființat »Apostolatul Rugăciunii«. În Dumineca Misionară să ne rugăm în chip cu totul deosebit.

Parohiile, care vor arăta mai multă înțelegere și tragere de inimă pentru Misiuni, vor fi pomenite cu numele în această revistă.

Președinte:
I. Georgescu
canonic.

Secretar:
I. Bal.

„Politica religioasă a României întregite“

Sub acest titlu, *Biserica și Școala* din Arad publică rezumatul unei conferințe ținută acolo de d. Prof. O. Ghibu. Scopul ei, după cât se pare, e cererea de a se confisca averile Statusului catolic din eparhia de Alba-Iulia. De aceea se caută pretexte. Ba că acordul dela Roma din 1932 este rău. Ba că nu trebuia încheiat concordatul cu Vaticanul în 1927. Ba că a fost o greșală și recunoașterea bisericii unite ca biserică națională în articolul 22 din Constituție. Ba că, sub regimul unguresc (de unde o mai fi răsărit și asta?) »capul bisericii catolice era regele și nu papa«. Și câte altele! Notăm că nu avem textul autentic al conferinței d-lui Ghibu. Dacă, însă, rezumatul din chestiune e exact în ceea ce privește substanța ei, întrebăm pe d-sa, cum rămâne cu ceea ce scria nu așa de mult despre rezerva consecventă față de Roma?

Iată cuvintele d-sale: »Este profund regretabil că, din cauza antipatiei pe care veacuri de rândul au turnat-o în noi contra catolicismului latin, pe deoparte Polonezii, Austriecii și Ungurii, pe de alta protestanții, astăzi, în momente istorice atât de mari, conducătorii noștri n'au încă viziunea clară într-o problemă atât de mare, care acum ar putea fi soluționată în condițiile cele mai strălucite. Rezerva consecventă față de Roma, într-o vreme în care am reluat legăturile cu ortodoxismul grecesc, care secole întregi ne-a fost dușman de moarte, și în care am inițiat mișcătoare legături sufletești cu anglicanii și cu protestanții, — este mai mult decât regretabilă, — ea ne condamnă la situații păgubitoare și înlăuntrul țării, și în raporturile acesteia cu restul lumii«. (Vezi *Onisifor Ghibu*, *Unitatea religioasă a Românilor*, Beiuș, 1931 pag. 33).

Când spune d-sa adevărul?

(ic).

Misionarismul

Rostul existenței noastre omenești prin nimic nu se exteriorează mai frumos și nu se justifică mai perfect decât: prin conștiința, că avem o misiune de îndeplinit pe acest pământ. Pilda vie a unei vieți trăită cu aceasta convingere, este realizarea cea mai majestoasă la care poate tinde ființa zidită după chipul și asemănarea Creatorului.

Aceste considerațiuni generale, au îmbrăcat o formă mai exprimată la noi. Într'adevăr conștiința noastră națională a izvorât și s'a bazat pe credința în misiunea noastră mai înaltă ca neam. Toate suferințele și luptele noastre de pe vremuri au fost suportate și conduse cu aceasta încredere. Simțiam în sufletul nostru că, Cel de sus are un scop mai mare cu noi, decât ca să ne prăpădim sub jug străin. Intreaga noastră nădejde într'un viitor mai bun avea ca suport moral, că dreptatea divină nu ne poate părăsi, căci numai libertatea ne lipsește pentru a se putea împlini cu noi și prin noi voia Domnului.

Dumnezeu fost-a bun și îndurător cu noi, mărindu-ne întru marea sa bunăvoință micile merite și iertându-ne în nemărginita sa bunătate marile și multele păcate. Iar noi nevednici și nerecunoscători cum suntem — mai mult ca oricând — uitatune-am promisiunile și părăsitune-am credințele! După mai puțin ca două decenii pentru noi, cari ne închipuiam că vom fi misionarii Domnului, chiar cuvântul sună străin, ba poate chiar neplăcut.

Dar noi eram robi numai trupește, sufletește poate mai liberi decât astăzi și totuși pretindeam cu insistență ajutor dela Cel de sus și așteptam sprijin și scăpare dela semenii noștri mai tari. Dacă ne-am reaminti ce amară ne-a fost robia, atunci am înțelege soarta nenorocită a acelor, cari se zbat în întunecul nepătruns al păgânismului, trăind o viață animalică fără îndurările bunătății dumnezeiești.

Noi suntem generația hărăzită de a-și vedea cu proprii săi ochii mântuirea; nici când Român nu va mai avea norocul să aibă parte din bucuriile noastre. Este bine și foarte necesar să ne întrebăm, cât mai adeseori, că oare cum și cu ce ne exprimăm noi recunoștința. Vrând și nevrând obligați suntem a admite că nu suntem la înălțimea chemării noastre.

Dacă noi Românii vom medita puțin asupra acestor probleme în preajma zilei de 20 Octomvrie, atunci sunt convins, că nimeni ca noi nu-și va da seama mai clar de rolul și importanța misionarismului mântuitor de oameni și eliberator de suflete. Dacă noi atât de mult ne bucurăm de Unire, da apoi un păgân de încreștinare!

Cu un obol dat pentru a-i sprijini în munca lor pe aceia care-și închină viața, cu riscul permanent că o pierd, propovăduirii lui Dumnezeu, vom plăti o mică parte din datoria ce o avem față de Cel care ne a dat țara pe veci întregită. Cu o rugăciune spusă pentru încreștinarea mai de vreme a celor pierduți în bezna necunoașterii Creatorului, vom binemerita poate o judecată mai blândă a fărădelegilor așa de înmulțite decât am ajuns stăpâni pe soarta noastră. Și poate că, rugăciunile acelor cari se vor întoarce la Domnul, vor fi bine primite, ca Atotcărmuitorul a toate să ne păstreze scumpa noastră țară întru vecie, ferindu-o de unctionile dușmane și neperzindu-o pentru fărădelegile noastre.

Români, cari atâtea daruri a-ți primit dela Dumnezeu, căruia tot ce suntem avem a-i mulțumi, gân-

diți-vă la cei cari nici să-le ceară nu știu. Pe noi nici cunoștința lui Dumnezeu nu ne poate face buni, și nici călăuziți de lumina Lui nu suntem capabili să găsim calea cea adevărată. Dar ei . . .

Gândindu-ne nu se poate să nu ne cutremurăm la 20 Octomvrie. Deci să ne rugăm și să dăm!

Dr. V. German
medic, Președintele Agrului eparhial.

Către frații Preoți.

Recomandăm călduros tuturor Cucernicilor Parohi **Ziua Misionară** din 20 Octomvrie. Toți bunii noștri credincioși trebuie să fie mobilizați în aceea zi ca prin rugăciunile și daniile lor să conlucre și ei la organizarea misionară ce e pe cale să ia ființă și la noi. Ven. Cler va face tot ceea ce-i stă în putință ca **Ziua Misionară** din acest an să devină un plebiscit de dragoste față de Christos Răscumpărătorul, care vrea ca toți să se mântuiască, și de ascultare față de Capul Suprem al Bisericii, care vrea ca toți catolicii din lume în acea zi să dea o dovadă adevărată și concretă despre Credința lor Catholică.

În realitate nu este catolic acela, care, fie preot fie mirean, rămâne nesimțitor față de lipsurile urgente ale unui miliard de frați fără Credință și fără de Har. Dar, ca lucrurile să iasă bine, trebuie pregătite. Nu ajunge să se spună din amvon că: Dumineca viitoare va fi **Ziua Misionară**. Credincioșii trebuie să ajungă acea zi știind ce este ea, pentru ce a fost rânduită, cum se prăznuiește cu vrednicie.

Să citească deci Preacucernicii preoți frumosul apel pentru **Ziua Misionară** al E. S. Secretarului Congregației de *Propaganda Fide*, și președintele Operei pontificale pentru răspândirea Credinții, pe care-l reproducem la locul de frunte al numărului nostru de față, și mai ales să-l talmăcească credincioșilor.

Trebuie să li se vorbească: poporul ascultă bucuros oând se vorbește despre Misiuni; ba chiar dorește să i se vorbească. La Congresul din Breslau în 1900 principele Löwenstein, după ce a constatat lipsa spiritului și a predicării misionare spuse următoarele cuvinte:

»Vrednici Preoți, în numele celor 30 milioane de păgâni cari mor în fiecare an fără Botez, eu vă rog: În mijlocul grijei de sufletele voastre nu vă uitați de sufletele cari se pierd în țările păgâne, nu uitați că fiecare credincios are datoria să conlucre la mântuirea acestor suflete, și nu uitați că noi pentru mântuirea noastră, nu vom putea face ceva mai bun decât să ne îngrijim de mântuirea altora.

»Slujiți-vă de amvon, de învățământul religios, de instrucția pregătitoare la Sf. Cuminecare pentru a ne învăța pe noi și pe fiii noștri, cari sunt lipsurile Misiunilor, și să treziți râvna noastră și spiritul nostru de jertfă«.

Astăzi la o distanță de 35 de ani aceste cuvinte sunt tot atât de actuale, cel puțin pentru noi, cari pentru Misiuni încă n'am făcut nimica.

Câți dintre noi preoții avem conștiința împăcată că în cursul anului am vorbit în deajuns despre opera misionară a Bisericii printre necredincioși?

De aceea în numărul de față pe care l-am vrea închinat în întregime Misiunilor noastre, publicăm un bogat material, din care Preacucernicii frați preoți vor putea afla cele ce au să spună credincioșilor despre aceasta operă misionară, menită să ne fie de folos mai tare nouă decât misiunilor propriu zise.

Târnosirea bisericii din Dumuslău,

jud. Sălaj, a făcut-o Excelența Sa I. P. S. nostru episcop, Valeriu Traian Frențiu, Sâmbătă (28) și Duminecă (29. 9. a. c.), asistat de părinții canonici I. Georgescu și L. Tăutu, de protopopul Supurului I. Olteanu și parohul local G. Pop, precum și de diaconii V. Barbul și G. Stan. Vechiul lăcaș de închinare, mic, șubred, întunecos, de mult nu mai răspundea nevoilor comunei. Dându-și seama de aceste nevoi, fruntașii localnici au hotărât să vândă o parte din pădurea comunală și cu ajutorul dat de d. *Dr. Mihail Gurzeu*, prefectul județului, fiu al acestei comune, să construească o nouă biserică, în mândru stil românesc. Ajutorul bănesc al d-lui prefect a fost foarte bine venit. Fără de acest ajutor, cine știe cât s'ar fi amânat ridicarea noului lăcaș. Acest generos gest de ctitor a ținut să-l onoreze E. S. I. P. S. episcop și numărșii oaspeți, sosii anume pentru acest prilej în localitate, nu numai din comunele vecine: Maieriste, Doh, Giurtelec, Babța, Zalnoc, Bobota ș. a. ci și din mari depărtări: Șimleul-Silvaniei și Zalău. Se socotește la 4—5000 de oameni mulțimea credincioșilor ce a venit în pelerinaj, cu rapori și cu icoane, să cinstească noua biserică. Era cu neputință să încapă atâta popor în lăuntru. Larga terasă dintre școală, biserica veche și nouă părea o mare agitată. S'a văzut aceasta atât la obișnuita procesiune în jurul noiei biserici, cât și la cuminecare. Numărșii comunicanți — între cari notăm la loc de frunte pe însuși piosul ctitor, urmat de bunul său prieten, d. Prof. Emil Lobonțiu, deputat și primar al Șimleului Silvaniei etc., etc. — au fost nevoiți să iasă prin altar și sacristie, pentru a da rând tuturor celor ce voiau să primească sfânta împărtașanie dela iubitul lor chiriarh. Și pentruca toți să aibă prilej de a asculta sfânta liturghie, un alt sobor de preoți a adus jertfa Legii Noi din ușa bisericii vechi. Numai un microfon mai lipsia ca predica E. S. I. P. S. episcop să poată fi auzită de toată suflarea: nu numai de cei din lăuntru noiei biserici, ci și de cei, cu mult mai numărșii, din afară. »Biserica recunoștinții« a spus E. S. episcopul că este noua biserică, fiindcă ctitorul ei, d. Dr. Gurzeu, din recunoștință pentru nenumăratele daruri primite dela bunul Dumnezeu, l-a ridicat acest lăcaș, vrednic de slava Lui. Fapta aceasta trebuie să fie o pildă pentru toți. Oricine se ridică de jos, dintre cei umili și neajutorați, din pătura jărănească, precum s'a ridicat D-Sa, e dator să-și aducă aminte de frații săi rămași în urmă și să le vină în ajutor. Dar clădirea bisericii din piatră, lemn și cărămidă nu ajunge. Fiecare e dator să ridice în sufletul său o biserică vie în cinstea Celui de sus. Cum? Ținând poruncile dumnezeiești și bisericești. Aici, E. S. I. P. S. episcop a stăruit asupra nevoii de a da bir și zeciuială ca în timpurile de adevărată credință creștinească de altă dată. Atunci va înceta criza economică-financiară de care ne plângem mereu.

Bunii creștini din Dumuslău din o delicată atențiune pentru fratele lor ajuns în fruntea județului, au dat noiei biserici hramul sfântului Arhanghel Mihail și pe peretele ei de miazănoapte au fixat o tăbliță de marmoră neagră, arătând vrednicia lui de ctitor. Păcat că pictura nu e la înălțimea arhitecturii și mai ales a jertfelor materiale aduse pentru ea.

După târnosire, E. S. I. P. S. episcop a primit

numeroase vizite de ale credincioșilor, dându-le sfaturi și binecuvântări.

Pentru numeroșii oaspeți s'a servit și o agrapă frățească.

O școală și o casă parohială mai trebuiesc și filia Dumuslău va deveni una din cele mai de frunte enorii sălăjene. Cu fiii distinși, ca vrednicul lor ctitor de astăzi, de bună seamă va deveni. (ig.)

Misiunile noastre.

II.

Creștinarea și botezarea neamurilor a socotit-o Biserica totdeauna un drept și o datorie.¹⁾ Acest puls de viață și de poruncă i-a împins valurile existenței și îmbrățișarea mântuitoare, pe toate continentele, în toate vremurile.

Înșiși Apostolii din calea propovăduirii abia că s'au abătut odată întrunindu-se în sinodul dela Ierusalim. Încolo și-a împlinit fiecare din ei mandatul de apostolie primit dela Mântuitorul, lășind hotarele împărăției lui Christos pe pământ. Iar împărății pământului, cu vremea, din ceea ce s'au arătat mai întâiu, prigonitori ai evangheliei, s'au făcut sprijinitori a slujitorilor Bisericii, dela un Constantin până la cei pomeniți de istorie cu titluri de *Christianissimus* și *Defensor Fidei*, încreștând la fel în răbojul trecutului nume și fapte nepieritoare pentru opera lor de înaltă binefacere și civilizație, ca să privească apoi la pronia milostivă cu ochii încrezători în răsplata cerească. Adevărat că n'au lipsit cazurile în cari s'au dovedit supra-zeloși, dar aceasta dovedește numai convingerea lor, că învățătura Dumnezeescului Mântuitor trebuie s'o primească toate popoarele, tocmai pentrucă e dela Dumnezeu, chiar și fără de învoirea lor.

În sînul Bisericii administrația se făcu mareu cu știrea și cărmuirea directă a Sfântului Scaun în tot ceea ce este apostolie și propovăduire de mântuire.

Așa s'au petrecut lucrurile de-alungul veacurilor până la 1622. Întru acest an însă, opera de creștinare, capătă un organ special de conducere, care să se ocupe de chestiunile misiunilor ce mai înainte erau obiectul Consistoarelor papale.

Papa Grigorie XV institue la 22 Iunie 1622 prin constituția apostolică „*Inscrutabili divinae*” congregația Cardinalilor numită „*Sancta Congregatio de Propaganda Fide*”, rezultatul multor consfătuiri și străduințe, pentru a servi cât se poate mai bine misiunilor. De aici încolo toate chestiunile referitoare la creștinarea popoarelor și la aducerea neamurilor în turma unui singur păstor, privesc direct aceste Congregație, a cărei menire este propovăduirea credinței în toată lumea, în consecință are suprema cărmuire a tuturor misiunilor, întru cât este organul oficial al Sfântului Scaun în acest scop. *Congregația de Propaganda Fide* are în subordine mai multe instituții, iar diferitele ordine religioase, cari se ocupă cu misiunile în țări streine mai deșin o putere limitată în misiunile ordinelor lor.

Congregația dintru început a fost bine dotată din partea mai multor binevoitori ai misiunilor, până la pierderile suferite în revoluția franceză și în decursul veacului 19. Rezidează și azi în palatul *Ferrafini* din piața *di Spagna*, dăruit de prelatul spaniol Vives, iar mai apoi, la mijlocul veacului 17, retușat de Bernini

¹⁾ Vestitorul, N. 2 p. 17.

cu scopul să găzduască și Seminarul cu acelaș nume, înființat cinci ani în urma Congregației, adică la 1627. Aci a stat acest seminar până la 1926.

Seminarul, zis *Collegium Urbanum de Propaganda Fide*, pentru că fu întemeiat de Papa Urban VIII, atât de merituos în fața tuturor neamurilor dela răsărit și apus, nu mai puțin înaintea noastră a Românilor, cu tot dreptul este menționat întâiul între instituțiile din subordine. A fost înființat pentru formarea preoților misionari de mir supuși direct și numai Congregației. Dar lângă tinerii cu aceasta menire a întreținut mereu și clerici din diferite dieceze și națiuni cu destinația pentru patria lor. Și aceștia însă sunt îndatorați ca din când în când să raporteze Congregației despre starea lor.

Afară de pomenitul Seminar, Congregația mai are sub jurisdicțiunea sa 30 de seminare cu destinație misionară și câteva asociații religioase, sau ordine, tot cu destinația pentru misiunile streine. Ba avea din 1926 și o tipografie poliglotă, care la sfârșitul aceluși veac trecea ca cea mai celebră, dar la 1910 a fusionat cu tipografia vaticană.

Organizația Congregației în genere este cea obișnuită la toate congregațiile romane, care în lineamente generale corespund ministerelor din statele civile. Unul din cardinalii cari formează Congregația, îndeplinește funcția de Prefect sau Președinte, este asistat de un Secretar și de mai mulți funcționari și birouri pentru rezolvirea cazurilor și lucrurilor curente. Iar chestiunile mai însemnate se duc în ședința ordinară, care se ține săptămânal, sau în cea plenară, care se ține odată în lună, avund totdeauna un raportor. Alte chestiuni sunt supuse Sfântului Părinte, în audiențele ce le are Secretarul sau Cardinalul Prefect.

Pentru susținerea misiunilor Congregația mai are în sub ordine unele opere ca *Opera pentru propagarea credinței*, *Opera Sf. Apostol Petru*, *Uniunea Misionară a Clerului* etc. între care cea mai însemnată este cea dintâiu.

Opera pentru propagarea credinței are de scop: adunarea și distribuirea mijloacelor necesare întreținerii misiunilor. Aceasta a fost întemeiată chiar la două veacuri în urma congregației, adică la 3 Mai 1822 de către *Victor de Verna* în Lion. Deși a fost întemeiată în Lion, avea deja dela început un caracter general de a ajuta toate misiunile fără deosebire de neam și țară. Și a desfășurat de fapt o activitate frumoasă un veac întreg, până la 1922 când primi caracterul oficial de organ oficial al Sfântului Scaun pentru adunarea și distribuirea ofrandelor și mijloacelor necesare tuturor misiunilor Bisericii catolice. Este așezată tot în palatul Congregației în Roma, și secretarul Congregației este președintele operei acesteia.

Dacă prin acest organ Congregația de Propaganda și Biserica Romei cere dela noi Români o mică danie în ziua de 20 Oct., nu cere cât a dat acestui neam românesc, ba nu cere doar nici interesele după cât a cheltuit și cheltuște și azi în favorul culturii și civilizației adevărate a acestui neam.

G. S.

Aviz.

Cu bucurie anunțăm abonaților și cititorilor noștri, apariția în românește a unei prețioase opere a Sf. Alfons de Liguori: „*ceasuri de închinare*“ vizite eucharistice și mariane pe fiecare zi din lună, tradusă de Păr. Francisc Hubic. Prețul 20 Lei. Se poate procura și la Societatea »Sf Ioan Gură de Aur« Oradea, Parcul Ștefan cel Mare Nr. 8.

CRONICI

— **O distincție.** Aflăm cu bucurie că D-l Dr. Aristotel Banciu, conferențiar la Facultatea de medicină a Universității, președintele secției București a Agrului etc., a primit onorifică invitație de a face o comunicare de specialitate la *Congresul dermatologic internațional* din Buda-Pesta, ținut în cursul lunii Septembrie a. c. Cinstea făcută președintelui celei mai active și importante secții a Agrului se resfrânge asupra organizației întregi. De aceea când îi prezentăm viile noastre felicitări pentru binemeritata distincție, ne permitem a exprima și din partea noastră dorința ca frumoasa serie de conferințe organizată de D-sa la Fundația Universitară Regele Carol I. privitor la rolul Bisericii unite în viața neamului, să vadă cât mai curând lumina tiparului, devenind un bun comun al fiilor acestei Biserici.

— **Din Roma.** L'Osservatore Romano, aduce știrea că Sf. Părinte a primit în audiență privată pe Mons. **Angelo Dell'Acqua**, Rectorul Colegiului Românesc din Roma »Papa Pius XI.«, ce se va deschide în toamna acestui an.

— **Câteva cifre.** Ziarul austriac »Schönere Zukunft«, pe urmele statisticei publicată de »Unione Missionaria del clero in Italia«, ne dă câteva cifre cu privire la situația actuală a misiunilor catolice din lume: «Există un total de 36.000 de misionari și 160.000 de ajutoare indigene. Numărul celor convertiți atinge media anuală de 400.000. Sporul normal al catolicilor prin nașteri, de 3—5 milioane la an. Uganda este aceea care, în proporție, ne dă cel mai mare număr de convertiți: 26.000 de botezați în 1933. În toate regiunile Africii cari nu sunt locuite de mohamedani se află misionari, câtă vreme în următoarele țări li este interzisă intrarea: Afghanistan, Thibet, Arabia, Buthan, Nepal, Mongolia orientală și Uniunea Republicelor Socialiste Sovietice.

« Dintre toate țările europene, Franța trimite cel mai mare număr de misionari, 9000 în total, dintre cari 3363 preoți, 4370 Surori 2052 Frați laici. Germania ocupă al doilea loc cu 5136 de misionari, Italia vine în locul al treilea cu 4013. Un fapt vrednic de remarcat este, că Olanda unde catolicii nu ating nici cifra de 3 milioane, dă Bisericii 3211 misionari, câtă vreme Spania catolică nu are decât 1626.

— **Serbare la Vârșolț.** În ziua de 15 Sept. credincioșii parohiei Vârșolți, jud. Sălaj, din protopopiatul Zălau, au avut parte de o frumoasă sărbătoare. Un număr frumos, 90 dintre ei, într-o parohie care abia numără câteva sute de suflete, după instrucția și cunoștințele câștigate în timpul obișnuit de candidatură, s'au înscris în Societatea sf. Inimi și Apostolatul rugăciunii. Primirea solemnă a săvârșit-o păr. Dr. G. Stan, prof. de teol. din Oradea, asistat de păr. Liviu Trușășiu și Păr. Nicolae Costea din Recea, conform rânduelii stabilite, la sfârșitul sf. Liturghii, după care a urmat cuvântarea cu indemnurile, și urările ocazionale. Credincioșii din parohia vecină Recea, în frunte cu păstorul lor, au ținut să ia parte în număr mare la bucuria sufletească a vecinilor lor, așisderea mărturisindu-se și împărțindu-se cu Trupul și Sângele Domnului.